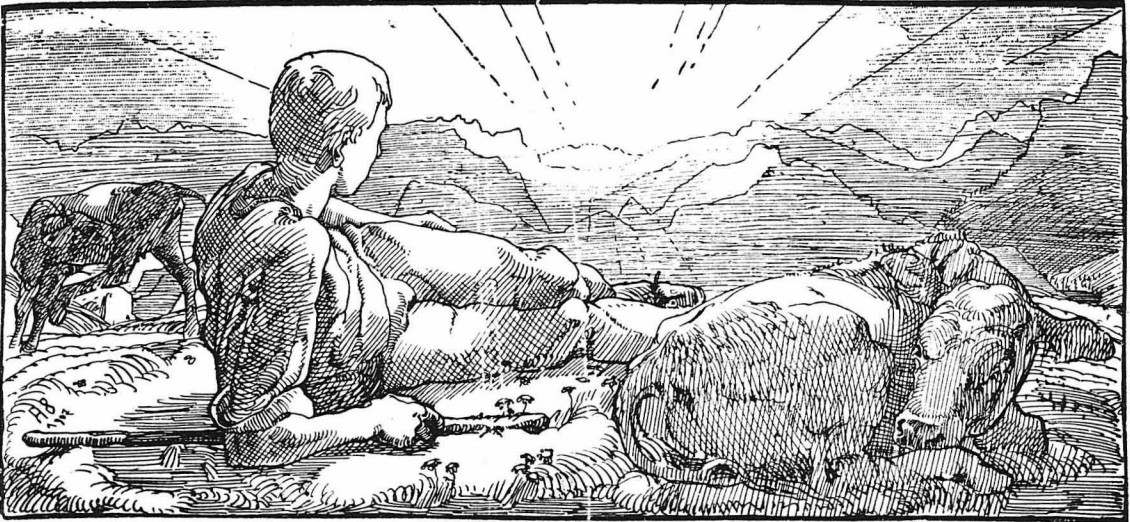

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΖΑΪΤΡΑΜ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑ-ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ

‘Η γρηά Φελισή μπήκε στο σπίτι των Γκιγιώ κουτσαίνοντας και βήχοντας. Τήν ώρα αυτή ο Γκιγιώ με τή γυναίκα του, καθι-
σμένοι στο τραπέζι, ήσαν έτοιμοι να δειπνήσουν.

— Έλατε γρήγορα! τούς φώναξε, μπαίνοντας μέσα ή γρηά Φελισή. Τρεχάτε! ‘Η θειά σας, ή Κατερίνα, έπαθε νέα προσβολή! ‘Ο άντρας μου κι’ εγώ τήν έμαζέψαμε από χόμα. Είχε πέσει μέσα στην άσλη της... Τό κακό τήν βρήκε τή στιγμή που τάιζε τις χήνες της και φοβάμαι πώ; δέν θά ξανασηκαθώ!... Έλατε, τρεχάτε γρήγορα. Θά χρειασθώ, μου φαίνεται, να σταίλωμε άμέσως ένα τηλεγράφημα στην κόρη της, τήν ‘Ορτάνς, που μένει στο Παρίσι... Έλατε δυο γρήγορα, τρεχάτε!...

— Θάρθουμε άμέσως! μουρμούρισε ο Γκιγιώ. Νά φάμε μάνι-
μάνι τή σούπα μας κι’ ήρθαμε... Κάμε έσθ Φελισή στο μεταξύ ό,τι χρειάζεσαι. Έγώσε άμέσως κοντά στην θεία να τήν περιποιηθώ; να φυλάξω και τό σπίτι άποσω νάρθουμε!...

Μόλις οί Γκιγιώ έμειναν μόνοι τους, άλληλοκουτάχησαν παρά-
ξενα. Στα μάτια τους έλαμνε μιά περασμένη λάμψη.

— Ισοίπει να βγούμε περιθωρήσει
άπ’ τή δουλειά αυτή, είπες ο Γκιγιώ.
Μή φανούμε κοιτού. Πρέπει να τά κα-
ταφέρουμε καλά!...

‘Ο Γκιγιώ είχε πρόσσπο μαρουλιό
και στενό σά μωθη σαύλου, με χρώμα
χρυσά ένιο. Τά σφουδά του ήσαν πελά-
σια κι’ έρριβαν τό βλέμμα, του τό ακάι-
σιο και ύπουλο. Τά χέρια του, κοντά,
χοντρά και μαλλιαρά, χτυπούσαν αυτή
τη στιγμή νευρικά τό ξύλο του τραπέ-
ζιου.

‘Η γυναίκα του που ήταν χοντρή
και φουσασιμένη σαν βαρέλα, έβγαζε τό
κόψημα της από κοντά στον άντρα
της και του είπες:

— Βέβαια, πρέπει να βγούμε περιθ-
ωμένοι. Μά πώς;... πώς!...

— Ναί! άποκοιθώσε άπτότομο ο άντρας της. Γι’ αυτό πρέπει
άπόμα να πάρουμε και να τέρουμε έδώ τον χοίρο της θείας, τις
χήνες και τά πουλερικά της. Γιατί άν τ’ αφήσουμε έκει θά τά
μαζέψει αύριο ή ‘Ορτάνς, ή κόρη τής θείας, που θάρθη γρήγορα-
γρήγορα άπ’ τό Παρίσι, όταν μάθη τό θανατό
της. Έπειτα, ή θεία έχει στο σαντούνι της
άποθόρουγα, σέ’ άρωμα της λίκας χοινού, λι-
βία κι’ άλλα πράγματα. Γι’ αυτό πρέπει ν’ άντί-
έσουμε τά μάτια μας τέσσορα... Να μ’ άρτίσει
λοιπόν να κουμαντάρω έγώ όσως χρειάζεσαι
στην περίπτωση!...

‘Ηταν χοντρή σαν βαρέλα!...

μέρες τραπηθήκαν κι’ έχώρισαν, έχθροί παιδιά άσπονδοί.
‘Έτσι πειρά ή γρηά ζήσε μόνη της. Με τούς Γκιγιώ τήν χάρισε
μίσος λυσσώδες. Και μόνον ένα τέτοιο γεγονός—σαν κι’ αυτό που
πριν από λίγο είχε άναγγείλει ή γρηά Φελισή—μπορούσε να φέρη
τούς Γκιγιώ κοντά στη θεία Κατερίνα.

Μόλις μπήκαν στο φτωχικό και κακοπεριποιημένο δωμάτιο τής
θείας τους, οί Γκιγιώ, τήν είδαν ξεπλωμένη στο παλιοκορβιανό
της άσάλευτη, βουβή, κουβαριασμένη. ‘Ηταν παρόμοια. Και στο
άνατριχαστικό πρόσωπό της μόνο τά μάτια της έζούσαν.

Τά έμάρψασι άπάνω τους αύτός μόλις μπήκαν! Γκιγιώ μέσα,
γερμάτα μίσος, τρεχά κι’ άγανία. Και δέν τά οήκωσε άπο πάνω
τους ούτε στιγμή.

‘Εφάνεσαν τρέμο τά μάτια τής γρηάς, μπροστά στα δονεα
αυτά, που παρουσίαστηκαν σ’αίτι της τήν τρομερή έκείνη ώρα!...

Στό πρόσσπαλο της παραλυτικής, στέρεσαν ή γρηά Φελισή κι’
ο άντρας της. ‘Εσαν κι’ οί δυο τους άνάπηροι. ‘Εξίστηριον, μι-
λώντας κι’ οί δυο μαζί, στους Γκιγιώ ό,τι τά περιστασια του δυ-
στυχίου τους.

— Φτωχή θειά! Έλεγε με ψευδόλαμμα
ο Γκιγιώ. Φτωχή θεία! Ποιος τό πίστευσε
πώς θά ποθαινε ένα τέτοιο πράγμα!

— Ισοί περνούμε να τρέψουμε στον
γιατρό! είπες ή γρηά Φελισή.

— Στο γιατρό; Και τί τον θέλωμε
τόν γιατρό; έφώναξε ο Γκιγιώ. Τι θά τής
κόρη ο γιατρός; Θάρουν μείνει έδω τί-
ποτε φάρμακα άπό κείνα που τής έδανε
ώ; τώρα. Αυτά θά τής δάσωμε. ‘Ο για-
τρός είναι περικότος. Τό καλύτερο είναι να
φέρουμε τον παπά!...

‘Άξαφνα ή άρροστη κουνήθηκε... ‘Ε-
δειξε πώς ήθελε κείν να αφή δέν καθή-
θωσε έμως να β’άη άπό τό συσπασμένο
στόμα τη σαμιά έ-αρθση φωνή Φουόντας

σαν νάθελε να ξεφωνήθη κάποιο δονερα, μά δέν μπορούσε να βγάλη
παρά έ-α γαυγισμα, και τό άναθόριστο, να έτσι:

— Ουάχ! Ουάχ!

Τό πρόσσπο του Γκιγιώ φωτίστηκε τώρα άπό
μιά ξεφωνή λάμψη:

— Τήν άκούστε, τή θεία τί λέει; είπες. Χωρίς
άλλο γιά τις χήνες τη. Θελες να πώ. Μά; λέει να
τις περιποιηθώμε. Τις άφίνες σ’ έμά; τις χήνες
της ή θεία. Καθμένη θεία! ‘Ω; τή στεργή της ο-
ρα άγαπαι με παθος τό ζώα της!...

Και σασμάνεσ πανω στήν άρροστη ο Γκιγιώ
τής έλεγε:

— Μήν έξεις έγνοια, άγαπητή μου θεία, μήν
έξεις έγνοια. Θί τις πάρουμε τις χήνες σου σ’αίτι
μας και θά τις περιποιηθώμε. Θά τις έξουμε σαν
τά μάτια μας. Θί τις ταΐζουμε, θά τις ποχαίνουμε
και θά τις φάμε γι’ άνάμνησί σου... Βέβαια, βέβαια.

